בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב'**, **י"ד** ב**תמוז**, תשס"ב (**24** ב**יוני**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"הסנהדרין של נפוליאון" ["דברי ימי עם עולם" - המשך]

נשא ביניאו הליבראלי נאום נמרץ נגד הצעת הגבלות ליהודים בזכויותיהם, ואמר בסגנון יצורי, שכל תקנה ממין זה נגד החוקים הכלליים תהי "מגיפה בשדה-מלחמת הצדק".

רוב חברי האסיפה הסכימו לדעתו של זה, אבל נפוליאון הביע רגשי בוז ל"אידיאולוגים, הדוחים את המציאות מפני מושג מופשט", והמציאות נראתה לו בדמות נוראה. "הממשלה", אמר נפוליאון ברוגז, "איננה יכולה להביט ולהחריש, בכבוש האומה המושפלת המוכשרת לכל מעשי תועבה את שני המחוזות היפים, את מחוזי אלסאז הישנה. **את היהודים יש לחשוב לאומה ולא לכת: הרי זו אומה בתוך אומה** ... אותם אי אפשר להעמיד במדרגה אחת עם הפרוטסטנטים או עם הקתולים: בנוגע ליהודים, צריך להשתמש לא בחוקי אזרח, אלא בחוקים מדיניים, **כי לא אזרחים הם**. ... רוצה אני לשלול מן היהודים, לפחות לזמן ידוע, את הזכות להלוות על נכסי קרקעות. כבר עברו כפרים שלמים לרשותם; היהודים תפסו מקום הפיאודלים שהיו לפניהם. כולם דומים לעדת עורבים ... אפשר לאסור להם גם את המסחר, כי משקצים הם אותו בריבית נפרזה, ולבטל את עסקי המרמה הקודמים שלהם." בסוף דבריו, גילה הקיסר את מקור ידיעותיו על אודות העם היהודי, והן קובלנות של נוצרים מבני שטראסבורג.

בסברות נפוליאון מצד עצמן, בלי הצטרפות השפעות מן הצד, נראתה לעין שיטה מסויימת: המהפכה נתנה שוויון ליהודים, באשר הם כת דתית בתוך העם הצרפתי; אבל אם אומה מיוחדת הם, מן הדין הוא שיתנהגו עמהם כמו עם בני נכר לא על-פי ספר-החוקים האזרחי, כי אם על-פי ספר-החוקים המדיני, וידוע כי ספר-החוקים המדיני של נפוליאון גרוע היה באותה מידה, שה"קודיקס האזרחי" שלו היה מצויין לטובה...

{ההמשך, בע"ה, יבוא...}

***

לקראת שבעה-עשר בתמוז (**יום ה' הקרוב**):

חמישה דברים רעים אירעו בשבעה-עשר בתמוז:

נשתברו שני לוחות הברית הראשונים, ברדת משה רבינו מהר סיני וראה את עגל הזהב והמחולות;
בוטל קרבן התמיד מלהקריב בבית הראשון;
הובקעה העיר ירושלים בחורבן הבית השני;
שרף אפוסטומוס הרשע את התורה;
והועמד צלם בהיכל בבית המקדש.

גם בחורבן הבית הראשון, כאמור, הובקעה העיר בתמוז – בתשיעי בו – אך כיוון שאין להטריח את הציבור יותר מדי, אין קובעים שני ימי צום סמוכים זה לזה. במשך 70 שנות גלות בבל, יום זה צויין כיום תענית לישראל. משנבקעה העיר בזמן הבית השני, ביום י"ז בתמוז, נקבע הזה האחרון (י"ז בתמוז) כתאריך לתענית ציבור משום 2 החורבנות גם יחד לפי שחורבן בית שני חמור לנו יותר. {ההמשך יבוא} [ספר התודעה]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל